

Ловътъ на елени е мъченъ. Оржието на дивитѣ сибирски племена е лошо: стари кремъклии или други фитилни пушки, лжкъ съ стрели и копия. Да се отиде до стадо на диви елени е много мъчно. Затова прибѣгватъ до хитростъ. Заобикалятъ стадото съ тояги съ завързани на тѣхъ парцали. Еленитѣ се плашатъ отъ тѣзи знамена, страхуватъ се да избѣгатъ отъ кръга, теглятъ се напредъ и назадъ и падатъ подъ изстрелитѣ на скрититѣ се ловци. Или се приближаватъ дебнишкомъ къмъ дивитѣ елени, като се скриватъ задъ гърбоветѣ на домашнитѣ, които сж приучени къмъ това нѣщо и не се плашатъ отъ изстрели. А самъ ловецътъ облича дреха отъ еленова кожа, та мъчно се забелязва. Но най-голѣми ловитби на елени се устройватъ, когато преплуватъ рѣкитѣ по време на преселванията си. Когато голѣмото стадо дойде до рѣката и започва да я преплува, скрититѣ се задъ храститѣ ловци се хвърлятъ съ своитѣ ладии и обграждатъ стадото. Започва страшно избиване. Въ най-късо време повечето елени падатъ мъртви подъ ударитѣ на копия. Други, тежко ранени, едва излизатъ на брѣга и биватъ уловени отъ стоящитѣ тамъ жени и деца. Този ловъ е много опасенъ: еленитѣ се защищаватъ съ рога и зъби, удрятъ въ лодкитѣ съ преднитѣ си крака. И тежко на този, чиято лодка се превърне. Той не може да изплува измежду стадото. Но отъ година на година еленовитѣ стада ставатъ се по-малко. Тѣ ставатъ и по-бдителни, научени отъ горчивия опитъ. Много рѣдко може вече да се види такава ловитба.

Дивиятъ еленъ дава много на севернитѣ жители. Още повече дава домашниятъ. Благодарение на елена, тундрата е обитаема; безъ него не би било възможно на човѣка да преминава лѣте блатата на тундрата, а зиме нейнитѣ снѣгове; не би могълъ да се изхрани, да се облѣче и направи жилище. Еленътъ дава на човѣка всичко.